

Een sprookje

In de Zesde Aeon van Sallvati, al weer lang geleden dus, werd in een veenlaag op Aarde het Moskou-manuscript gevonden – zo genoemd naar een erin voorkomende prehistorische plaatsnaam. Het was geschreven in het Russisch. Omdat onze geheugenbanken toevallig juist van deze taal veel gegevens in voorraad hadden, heeft het destijds niet veel moeite gekost een letterlijke vertaling met enkele duistere passages te maken.

Professor Sfallaft was de eerste. Hij dacht van doen te hebben met een hagiografie: de eerbiedige levensbeschrijving van een verdienstelijk lid van de gemeenschap. Professor Zhenvu zag in het verhaal de metafoor van een biologische kringloop. Het team van professor Plingdik sprak nog geen drie aeonen geleden als zijn overtuiging uit dat de tekst een handleiding voor een religieuze plechtigheid moet zijn geweest. Naar mijn mening hadden mijn hooggeleerde voorgangers het geheel mis. Ik ben daarom blij dat de redactie van dit medium mij in de gelegenheid stelt de lezer van mijn

eigen visie op de hoogte te brengen. Belangstellenden kunnen nadere informatie vinden in mijn proefschrift, *Het Moskou-manuscript, tekst en uitleg; met glossarium*.
Laten wij de tekst volgen.

Er was eens een meisje dat in de cel Roodkapje werd genoemd. Ze was niet roodharig, dus daar kon haar bijnaam niet aan te danken zijn. Maar je weet natuurlijk wel, dat in de warme intermenselijkheid van een waarachtig solidair collectief eenieder van de kameraden met een *epitheton ornans* wordt opgesierd, dat vervolgens als een *pars pro toto* tot eigennaam wordt. De moeilijke woordjes vraag je maar aan je papa.

De beruchte historicus Blokkofski heeft Roodkapjes bijnaam in verband gebracht met het zestiende vijftienplan, in het kader waarvan Roodkapje verwekt werd. Tijdens dit plan werden onder meer de rode hoofdkapjes van de werkneemsters in de meet- en regeltechniek ondoelmatig verklaard, zulks ondanks het feit dat de toenmalige Voorzitter alle rassen met gerechtvaardigde trots liet weten dat hij kleurenblind was. Maar ten eerste was Roodkapjes vader een houtzager die regelde noch mat, en ten tweede zijn destijds ook de witte doktersjassen vervangen door paarse en diverse rode stoplichten door slagbomen, en zo meer. (Alle bloed was toen al rood en de arbeidsproductiviteit steeg met 0,2 procent.) Dus die Blokkofski *lult maar wat uit zijn nek* [?]. De vieze woordjes vraag je maar aan je vriendjes.

Tot dusver zijn de meeste woorden wel bekend, maar is de tekst volledig onbegrijpelijk, al lijkt het geen twijfel

dat een meisje, Roodkapje genaamd, het onderwerp is. De herkomst van haar bijnaam – haar officiële naam wordt niet genoemd – heeft kennelijk al meteen na haar eigen tijd tot enige speculatie geleid.

Het moest tot deze verlichte socialistische era duren eer wij jullie, kinderen, konden vertellen dat Roodkapjes bekendheid in de cel (en ver daarbuiten) te danken was aan de prominente vorm en omvang van haar boezempartij. In de steigerkringen van haar vader sprak men in dit verband liever van ‘die goddelijke *joekels van een tiet*’ [?]. Dit warmbloedig en sociaal-realistisch taalgebruik typeert beter dan een sociologisch onderzoek de ware arbeidsvreugde van deze eerlijke werkers en hun kameraden, en drukt de oorzaken van Roodkapjes populariteit op treffende wijze uit. Dat de iets te grote tepels van het meisje de oorzaak van haar bijnaam zouden zijn is imperialistische laster uit de *States* [?].

Roodkapjes bijnaam was dus gebaseerd op een lichamelijk kenmerk van het meisje. Het is mij niet duidelijk waarom dit detail in de toch vrij korte tekst zo uitvoerig aan de orde wordt gesteld.

In Roodkapjes tijd waren er reeds vijftien artsen op elke honderd leden van de beroepsbevolking. Aangezien ons volk bovendien van nature zeer gezond is, was ook Roodkapje in het trotse bezit van een grootmoeder, en nog wel één die de Zesde Revolutie van 29 september had meegemaakt. Dan ben je wel even stil, hè? Deze Heldin der Tweede Klasse, die haar levensavond zag opgevrolijkt

door het roze ochtendgloren van onze socialistische zon en de opzienbarende prestaties van onze sportamateurs, deze Moeder van het Ochtenduur (categorie B), was ziek geworden. En hoewel bij ons geen ziekte ongeneeslijk is (omdat wij zoveel dokters hebben, domoor), maakte de moeder van Roodkapje zich zorgen. Deze wankelmoedige houding van het mens wordt begrijpelijk als we bedenken, dat haar oudoom Louis eigenlijk *van adel* [?] was.

Hier wordt Roodkapjes grootmoeder geïntroduceerd. In het vervolg van de tekst zal nog blijken dat deze vrouw een belangrijke rol speelt, zij het op passieve wijze. Let ook op de nadruk waarmee de lof wordt gezongen van de medische stand.

Dus werd Roodkapje naar haar oma gestuurd om haar de blijde boodschap van de spoedige komst van de artsen te melden. Ter leniging van de ergste nood ontving zij van haar moeder een rugtas met enige levensmiddelen, alle van de degelijke kwaliteit die ons socialistisch volk reeds generaties in vervoering brengt: suiker uit Cuba, bier uit Tsjechoslowakije, penen uit Siberië, geitekaas uit Albanië. Teneinde oma te kunnen voorlezen, nam Roodkapje tevens een dundrukeditie met de geheel herziene voor het volk bewerkte geschriften van Karl [waarschijnlijk Marx] mee.

Nadat Roodkapjes vier broers en vijf zusters, haar vader en moeder, oom Wanka en het blokhoofd in democratisch overleg hadden gedelibereerd welke kleding Roodkapje tijdens de geforceerde dagmars zou dragen, besloot het blokhoofd dat het een gazen slipje, een soft beha en een soepel tuniepak, model B, kleur groen, zou worden. Zomer, hè. De maat van het pak werd uiteraard twee

nummers te klein genomen in verband met de bezuiniging op Partijcongres. Het blokhoofd deed de familie de eer aan de laatste plooiën van dit tenue eigenhandig glad te strijken. ‘Laat je niet *verneuken* [?] onderweg,’ zei haar vader de volgende ochtend, en daarna begaf Roodkapje zich blijmoedig op weg.

Tot zover is het duidelijk. Roodkapjes oma is ziek en het meisje gaat haar opzoeken om eerste hulp te verlenen en de komst van medici aan te kondigen. Daarnaast wordt echter in de details al langzaam duidelijk, dat dit verhaal in wezen de blauwdruk is van een hoog geprezen sociaal systeem, een lofzang op de collectiviteit... Oordeel zelf!

De route voerde door een groot bos. De eerste duizend meter waren in het kader van het befaamde desbetreffende vijfjarenplan door revolutionaire wegenbouw omgetoverd in een prachtig staaltje van plattelandsontsluiting. Het Centrale Planbureau heeft echter op het optimale ogenblik in het belang van het volk een beginselvast einde gemaakt aan deze asfaltering van de natuur. Op haar verdere weg moest Roodkapje zich een pad banen door dicht struweel, een karwei dat haar warm (ondanks de vooruitziende blik van het blokhoofd) en dorstig maakte.

Toen zij gehurkt haar tweede plasje deed, verscheen daar plots de kapitalistische wolf. Revisionisten beweren dat Roodkapje op dit belangrijke ogenblik bloempjes aan het plukken was, maar iedereen weet dat een kapitalist slechts door seks uit zijn tent te lokken is, en dan liefst perverse seks. De *lupus capitalisticus occidentalis* (gemene geldwolf) is verzot op de geur van urine. Deze geur is meer dan iets

anders in staat hem uit zijn kwaadwillige duisternis te lokken (want hij vreest het licht). Dat is toch logisch?

Kameraad Pavlov heeft trouwens aangetoond, dat reeds een vage geur van socialistische urine een wolf van dit type in een staat van seksuele opwinding brengt, en wel heviger en sneller naarmate de donor dichterbij Moskou woont.

Deze biologische uitweiding is duister. Vermoedelijk is de tekst hier met opzet mystiek. De diepere roerselen van de seksualiteit van deze mensen zullen wij wel nooit begrijpen. Let op de plaatsnaam waarnaar dit handschrift vernoemd is. Moskou.

Roodkapje schrok hevig, maar koelbloedig wist zij toch de eer van onze werkende meisjes hoog te houden door terstond haar gazen broekje op te hijsen. Luister je nog wel? Straks wordt het spannend! Het deed de wolf uiteraard verdriet dat verdere visuele genoegens hem ontzegd bleven, maar op zoetsappige toon vroeg de *leipe smiecht* [?] haar of ze werkelijk zo alleen was en waar ze heen hing. Roodkapje, die het kwijl uit zijn mond zag lopen en wie ook de schaamteloze exhibitie van zijn geslacht niet ontging, gaf ten antwoord dat zij als het ware op de voet gevolgd werd door een team van artsen en een regiment van onze rode soldaten, en dat zij haar oma ging opzoeken. Slim, hè? Maar evengoed, wat een laaghartig stuk vreten is die wolf, zeg!

Nou, vooral die rode soldaten zinden de wolf niet erg en met typisch kapitalistische lafheid nam hij de benen, na Roodkapje nog met onvolkse ‘humor’ verzocht te hebben weer eens langs te komen.

De heldin had derhalve een ontmoeting met een als minder aangenaam ervaren diersoort (of mensensoort). De ontmoeting loopt in eerste instantie goed af. Het lijkt mij waarschijnlijk, dat deze wolf moet worden gezien als een archetype dat 'gevaar' of 'het vreemde' betekent. Let overigens op de bescheiden, maar onmiskenbare lofzang op de medische stand. Met name Plingkik blijkt de tekst tot dusverre totaal fout geïnterpreteerd te hebben. Als ik mij in dit artikel voor een breed publiek een persoonlijke opmerking mag veroorloven: Plingkik wordt zelfs in zijn eigen Huis terecht tot de onbeduidende voorvallen gerekend.

Nu was deze wolf door eeuwenlange uitbuiting van ons volk door zijn ouders en voorouders in staat gesteld dure kostscholen te bezoeken, zodat hij, ondanks het ontbreken van ware intelligentie, enkele banale slimmigheidjes in de praktijk kon brengen. Hij had nu eenmaal zijn zinnen gezet op het kortstondig bezit van Roodkapjes unieke vrouwelijkheid. Een duivels plan kwam nu op in zijn verziekt, kapitalistisch brein. Hij holde terug in de richting waarvandaan onze vriendin en volksgenote was gekomen, zag dat er geen artsen of soldaten in de directe nabijheid waren, en snelde vervolgens via geheime sluipwegen naar het huisje van Roodkapjes grootmoeder. Hij vrat het arme mens op, trok haar nachtkleding aan, zette zelfs haar nachtmuts op, ging in haar bed onder de deken liggen en wachtte op wat komen zou.

En dat kwam. Nu goed opletten, hoor! Roodkapje betrad niets-vermoedend haar oma's slaapkamer (terwijl haar boezem nog nahijgde van de mars door het bos) en begon de oude dame plichtsgetrouw allerlei kinderlijke vragen te stellen - want zij wist, als goede dochter van de revolutie, dat grootmoeders zulks van hun kleinkinderen verwachten. Zei niet de Voorzitter nog onlangs, dat hoop voor de toekomst aanvangt met respect voor de voorouders? Juist toen Roodkapje, aanminnig tastend onder de rand van de slaapmuts, zei dat oma toch wel erg grote oren had gekregen door haar leeftijd, zag zij de deken ter hoogte van grootmoeders heupen op zo verdachte wijze opbollen, dat zij meteen wist hier met een man, en nog wel een wolf, van doen te hebben. Zoiets bolt niet vanzelf op als het oudje beide handen zichtbaar boven de deken houdt, nietwaar?

De tijdgenoten van de verteller hebben ongetwijfeld begrepen waarop met dit laatste gezinspeeld wordt, maar mij ontgaat het. De rest is echter duidelijk. De wolf vermomt zich als mens om Roodkapje alsnog in de luren te leggen. Ook dit doet rijkelijk archetypisch aan: vrees wekken voor het bekende omdat daarin wel eens 'het onbekende' of 'het vijandige' verscholen kan zitten. Deze mensen waren echter niet geheel achterlijk. Het vervolg zal aantonen, dat zij weliswaar spelen met primitieve angstsyndromen, maar dat zij dit doen in de stellige wetenschap dat een collectief optreden elke dreiging de baas kan.

Roodkapjes aandoenlijke pogingen om tijd te rekken door nog te praten over grote handen, platte borsten en grote ogen getuigden op zichzelf uiteraard van volkse moed en prijzenswaardig initiatief, maar konden het noodlot slechts gedurende korte tijd afwenden. Toen zij over de mond en de tanden van 'grootmoeder' begon kon dat kapitalistische wolfsbeest zich niet langer inhouden. Hij sprong met gestrekt geslacht onder de deken vandaan, verkrachtte het jonge meisje in één vloeiende beweging en vrat haar vervolgens op.

Ik ben van mening, dat een van de laatste wetenschappelijke onderzoekers uit de prehistorische era op de Aarde dit verhaal rechtstreeks uit de volksmond heeft opgetekend. Hij moet de verbasteringen in de tekst, ontstaan tijdens een langdurige mondelinge traditie van overlevering, liefdevol aanvaard en bewaard hebben. Vandaar ook deze vreemde passage over een wolf die kennelijk groot genoeg is om twee mensen met huid en haar te verslinden, terwijl hij tevens klein genoeg is om met een jong meisje op bevredigende wijze te copuleren, als dat tenminste hier gesuggereerd werd. Wat die interpretatie betreft kan ik het echter eens zijn met wat professor Zhenvu reeds deduceerde.

Gelukkig kwam het team van artsen nog op tijd om Roodkapje en haar oma levend, maar ondanks de geavanceerde technieken die werden toegepast fysiek beschadigd, uit de kolossale maag van de wolf te bevrijden. De terstond opgeroepen rode soldaten hebben

daarna het beest nog twaalf keer doodgeschoten. De Marine heeft hem vervolgens in de Golf der Zeven Deugden in de zee gegooid na hem ter verzwaring de verzamelde werken van *Marcuse* [misschien toch weer Marx?] in de maag gesplitst te hebben.

Het is nu wel duidelijk, dacht ik, dat we hier een klassiek heldenepos gevonden hebben, dat de macht van een duidelijke collectiviteit (namelijk de medische stand en het leger) op simpele en doeltreffende wijze verheerlijkt door haar te plaatsen tegenover de weerloosheid van een jong meisje en haar beperkte kring van bloedverwanten (aangevoerd door het blokhoofd). Deze – ook onze – visie op de verhouding tussen individu en gemeenschap wordt door onze meest vooraanstaande antropologen dan ook als typerend voor het menselijke ras beschouwd. Er is een minderheid van geleerden die, overigens zonder enig bewijs, beweert dat bloedverwantschap en eigenbelang de bouwstenen van de primitieve samenlevingsvorm van de prehistorische mens geweest moeten zijn. En dat de mens zich pas in uiterste noodzaak, en niet steeds op rationele gronden, tot collectiviteiten aaneensloot. De wolf symboliseert onder meer de buitenaardse krachten waarmee de mensheid telkens weer in haar geschiedenis heeft moeten afrekenen, en waarover zij bijna altijd, juist dankzij haar fenomenale onderlinge solidariteit, heeft

gezegevierd. Het spreekt vanzelf dat op dit punt nog veel archeologisch onderzoek moet plaatsvinden, terwijl ook de hoop op het ontdekken van nieuwe manuscripten en gedrukte teksten nog niet gedoofd is. Vooral het laatste kan ons helpen duidelijkheid te verkrijgen over diverse etymologische vraagjes die nog openstaan.

Het verhaal heeft een duister slot, dat ik de lezer niet wil onthouden, al doet het voor mijn these eigenlijk nauwelijks te zake.

Zo blijkt opnieuw, dat het land MAO ongelijk heeft als het stelt, dat hoofdstuk veertien van de grondwet de rol van de revolutionaire vrouw voor altijd vastlegt. Roodkapje kon na het beschreven voorval geen kinderen meer baren, noch een geweer hanteren of arbeiden in een zuivelfabriek, noch koerierster zijn tussen de cellen of de Voorzitter steunen door haar juichen. Want hoewel zij dit alles niet kon doen, zonder baarmoeder, armen en benen, en beroofd van haar stem, haar gezicht en haar verstand als ze was, is zij toch benoemd tot Heldin der Eerste Klasse. Als zodanig is zij ingemetseld naast de voorlaatste Voorzitter, na een deugdzaam leven van vijftig jaar, waarin zij de beginselen van de Partij onvoorwaardelijk en met inzet van haar gehele persoonlijkheid is trouw gebleven. Hulde en nogmaals hulde.

Het is nu zonneklaar dat de titel 'Een sprookje' dient te worden gelezen als 'Lofzang op de superioriteit van het collectief'. De tekst geeft deze stelling alle steun.

Daarom is dit Moskou-manuscript van onschatbare betekenis voor ons inzicht in het gedrag en de psyche van de wezens die deze planeet hebben bewoond voordat zij, door onze komst en de daarvoor noodzakelijke veranderingen in de samenstelling van de Aardse atmosfeer, helaas tot de laatste man zijn uitgestorven. We kunnen niemand meer om opheldering vragen.

Jammer, jammer.

Peter Cuijpers, 1 september 2020

Uit *Alfa Drie* (1975), wel met enkele wijzigingen van technische aard. Gerard Reves vier 'vieze' sprookjes voor kinderen (als grammofoonplaatje in 1969 te koop), zoals *Eendje Kwak*, kende ik in 1975 nog niet, geloof ik. Anders moet het idee me zeker hebben geïnspireerd en in dat geval: bedankt, meester!